

er her et enkelt Forhold, jeg vil nævne — jeg tror for øvrigt, at den højtærede Minister har sin Opmærksomhed henvendt paa det —, nemlig Elevernes Forsyning med Værktøj. Der er blevet indført en Regel om, at dette Værktøj skal købes af Skolen, og det er maaske godt ment, men det kan somme Tider virke lidt trykkende. Der kan være Elever, som har haft Søskende gaaende paa en lignende Skole, og som ad den Vej kan faa lige saa godt Værktøj. Det drejer sig for hver enkelt om et Beløb paa 400—500 Kr. Jeg tror, det vilde være gavnligt, om man kunde have rimelige Overgangsforhold, og det, jeg gerne vil henstille til den højtærede Minister, er, at man ikke hænger sig dogmatisk fast i, at Værktøjet skal være fuldkommen ensartet og absolut skal anskaffes gennem Skolen.

Der er et Omraade vedrørende den højtærede Undervisningsministers Budget, hvor der maaske kunde tjenes lidt Penge ind. Jeg tænker her paa Opdragelsesanstalterne. Disse er meget kostbare. Jeg er nær ved at tro, at hvis man vil have en kostbar Opdragelse, skal man blot sørge for at blive en uartig Dreng eller Pige, for saa sørger Landet for, at man kommer til at koste flere Penge, end der gives ud til nogenlunde skikkelige Mennesker i deres Opvækst. Der siges nu ganske vist, at Opdragelsesanstalterne er under saa økonomisk en Administration, som det er gør ligt. Jeg kunde imidlertid ønske, at man af Finanslovanmærkningerne kunde se ikke blot, hvor store Udgifter der er ved hver enkelt saadan Anstalt, men ogsaa, hvor mange Elever eller hvor mange Beboere der er, som fortærer disse Penge, saaledes at man kunde faa et lille Overblik over, hvor meget der medgaar gennemsnitlig til hver enkelt. Jeg har en Mistanke om, at det løber op i ret høje Summer, og hvis man saa det Beløb, som hver enkelt Elev koster, vilde man maaske kunne naa lidt frem ad den Vej, jeg ønsker.

Jeg skal saa vende mig til den højtærede Justitsminister, idet der er et enkelt Forhold, som jeg gerne vil paakalde den højtærede Justitsministers Medhjælp til at faa forandret. Det vedrører Lov Nr. 263 af 30. Juni 1919 om Statsstøtte til tuberkuløse. Man har der det Forhold, som har forundret mig, at naar der melder sig en Patient, som er i Stand til at betale 3 Kr. 50 Ø. om Dagen til Ophold paa Sanatorium, saaledes at han ikke trænger til Statsstøtte, og en anden, som skal understøttes af sin Sygekasse, saaledes at vedkommende enten kun skal betale 75 Ø. eller slet ingenting,

har denne sidste Fortrinsret; den første kan ikke komme derind, saa længe der er statsunderstøttede Patienter, der søger Plads. Det er med andre Ord strafbart selv at kunne betale. Hvis man selv kan betale de 3 Kr. 50 Ø., som Betalingen paa et Sanatorium udgør, er man udelukket fra at komme derind, hvis der er tilstrækkelig mange andre til at fylde Pladserne, som ikke kan betale. Saaledes er Stillingen.

Jeg kan nævne et Eksempel. En Gaardmand havde en Datter, der var 16 Aar gammel. Han søgte om Plads for hende paa et Sanatorium og ønskede selv at betale for hende. Han fik imidlertid det Svar tilbage, at det kunde ikke lade sig gøre. Hun kunde ikke blive optaget, fordi der var statsunderstøttede Patienter, og saa længe der var det, kunde hun ikke optages. Saa fik vedkommende imidlertid et godt Raad, og det gik ud paa, at denne unge Dame skulde optræde som myndig i Sanatorieforstand — man kan nemlig være myndig i forskellig Forstand, f. Eks. i borgerlig Forstand, dertil kræves en højere Alder. Men en Pige, der er 15 Aar gammel, er myndig i Sanatorieforstand. Den unge Pige søgte da selv at komme ind paa Sanatoriet; og da hun ikke selv kunde betale og derfor maatte paakræve Statsunderstøttelse, var der nu ikke noget i Vejen for hendes Optagelse.

Nu ved jeg ganske vist, at det ikke er den højtærede Justitsminister, der er Skyld i denne besynderlige Bestemmelse. Det er Rigsdagens Skyld, at den er sat ind i Loven. Det er en Forandring, der blev vedtaget i 1912, da vi gik bort fra den Stilling, Rigsdagen havde indtaget i 1905, nemlig at det var Sygdomsgraden, der skulde være det afgørende for, om et Menneske kunde blive optaget paa et Sanatorium. Jeg har ikke det mindste imod, at de statsunderstøttede skal staa lige med dem, der selv kan betale, men jeg synes, at det skal være Sygdomsgraden, der skal være det afgørende, og det skal ikke være strafbart, at man selv vil betale. Resultatet af Lovens Bestemmelse viser sig maaske bedst ved Julemærkesanatoriet ved Kolding. Det lader sig vistnok slet ikke gøre for Forældre, som kan betale derfor, at faa optaget et tuberkuløst Barn paa dette Sanatorium. Det er ikke rigtigt. Vi skal ikke vende op og ned paa Privilegierne. Vi har bekæmpet Privilegierne opad, men vi skal heller ikke have den Slags Privilegier nedad. Jeg haaber, at det skal lykkes at naa til en Forandring paa dette Omraade, saa Forholdene bliver lige.

Det er en kendt Sag, at Handelsskolerne har faaet betydelig større Beløb til Raadig-